

ἐπὶ τέλους αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τὴν διωργανίσαιμεν χάριν ὑμῶν καὶ μόνον. Ἡ Λευκὴ ὁμῶς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε, καὶ δυσηρεστήθη. «Τί εἶν' αὕτῃ ἡ ὑπηρεσία, ἔλεγε, μὲ τὰς ἀπαιτήσεις της, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαλλαχθῇ;» Καὶ ἀμέσως ἡ δεσποινὶς κόρη μου, ἡ ὁποία εἶνε ἀποφασιστικὴ, μὲ διέταξεν—ἀκούετε, κύριε Πλεμόν; — μὲ διέταξε νὰ ἐνδύθω. Ἐχομεν σχέσιν μὲ τὸν διοικοῦντα τὸν ναυτικὸν αὐτὸν νομὸν ναύαρχον. Εὐθὺς ἐμβήκαμεν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ μόλις ἐπροφθάσαμε νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, νὰ ἐπιτύχωμεν δι' ὑμᾶς ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσωμεν καὶ μὴ εὐροῦσαι ὑμᾶς νὰ τρέχωμεν ὅπως σᾶς εὐρωμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν Τουλὸνα. Ἀλλ' ἡ δυσκολία ἰδοὺ κατενικήθη. Σᾶς κατεκτήσαμεν· αὐτὸ θὰ εἴπῃ κατὰκτησις κυριολεκτικῶς· καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνασθε νὰ μᾶς διαφύγητε, θὰ σᾶς ἀπαγάγωμεν κατὰ γράμμα.

Ὁ Πλεμόν ἦτο ἐκπληκτος.

Ταῦτα πάντα ἐλέγχθησαν μετ' ἀξιεράστου εὐστροφίας διὰ τῆς χαρίεσσης φλυαρίας, μεθ' ἧς λαλοῦσι συνήθως αἱ κυραὶ τῆς καλῆς κοινωνίας. Ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ βίαν, ἀλλὰ πόσον θελκτικὴν βίαν!

— Πρέπει ὁμῶς νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ ἡ Λευκὴ, διότι αὕτῃ ἐπὶ τέλους διενήργησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε νέα πολὺ ἐλευθέρη καὶ πολὺ ἀλλόκοτος ἡ κόρη μου, κύριε Πλεμόν. Αὕτῃ μὲ ἐξουσιάζει ἀφότου ἐχάσαμεν τὸν πατέρα της. Πρέπει νὰ εἶμαι συγγνωστὴ διὰ τοῦτο...

Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὴν θυγατέρα της ἐφώνησε :

— Λευκὴ!... ποῦ εἶσαι λοιπόν, Λευκὴ;

— Ἐδῶ εἶμαι, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ χρυσή φωνή, ἣν ὁ Φριδερίκος ἐγίνωσκεν ἤδη.

Ἡ νεανὺς εἶχε μείνει κατὰ μέρος σφόδρα συγκεκινημένη νῦν διὰ τὸ τόλμημά της καὶ εἶχε καταφύγει ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος μιᾶς θύρας. Θεωροῦσα ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ κεκρυμμένη ἐνεφανίσθη.

Ὁ Φριδερίκος εὗρεν αὐτὴν ἔτι μᾶλλον ὠραίαν, οἷα ἐμφανίζεται πάντοτε ἡ ἀγαπωμένη γυνὴ. Ἐφερν ἐνδυμασίαν συνισταμένην ὁλόκληρον ἐκ λευκῆς φλανέλ-λας μὲ χειριδὰς εὐρείας καὶ μὲ τὸ πρὸς τὸν λαϊκὸν μέρος ἀνοικτὸν ὡς τῶν ναυτῶν, ἀφίνουσα νὰ φαίνεται ἀσκεπὴς μέ-χρι τῶν κλειδῶσεων τοῦ ὤμου ὁ ὠραιό-τατος τράχηλος ἀγάλματος, δὲν ἤθελε ποτε ὄνειροπολῆσαι καλλιτέχνης. Ἀτμηλή-τως ἐλαφρὸς πέπλος, ὡς ζώνη, περιε-τυλίσσετο κυματόεις περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀποκρύπτων καὶ προσθέτων μάλιστα ἰδιὸν τι ἄβρὸν θέλγητρον, χροιάν τινα ἀτμώδη εἰς τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἧς ἡ θεὰ ἐκλό-νιζε τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις.

— Λοιπόν, δεσποινίς, ἠρώτησεν ὁ Πλεμόν μετὰ τρόμου φωνῆς, καθιστώσης κα-ταφανεστέραν τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώ-που του, ὑμεῖς ἠθελήσατε νὰ μὲ κατα-στήσητε εὐτυχὴ παρὰ τὴν θέλησίν μου;

— Νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχὴ! ἀπὴν-

τησεν ἡ νεανὺς· πολὺ εὐγενὲς εἶνε αὐτό. Ἀλλὰ διατί «παρὰ τὴν θέλησίν σας», παρακαλῶ; Μήπως δὲν ἠθέλετε νὰ ἔλ-θητε εἰς τὴν ἑορτὴν μας; Ἐφοβεῖσθε μὴ πληξήτε ἐκ τῆς συντροφίας μας;

Τὸν παρετῆρει πονηρῶς, συναισθανθεῖσα ἐν τάχει, χάρις εἰς τὸ γυναικεῖον αὐτῆς ὀρμέφυτον, τὴν συνείδησιν τῆς ἐαυτῆς δυ-νάμεως καὶ τοῦ κράτους της, κολακευ-μένη δὲ ἐνδομύχως ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ὑποπλοιάρχου.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπήντα, ἡ νε-ανὺς ἐξηκολούθησεν:

— Ἐλπίζω ὅτι δέχεσθε, δὲν εἶνε ἀλη-θές, καὶ ὅτι συγκατατίθεσθε νὰ σᾶς συμ-παραλάβωμεν μεθ' ἡμῶν. Ἐχομεν ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, ὑμεῖς δὲ εἴσθε φιλοξε-νούμενός μας. Δὲν θὰ θελήσητε νὰ κάμω τοιαύτην τρέλλαν ἀνωφελῶς.

Καὶ ἔκυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διστάζουσα.

— Διότι ἦτο τρέλλα, ἐπανελάβε, κα-θὼς φρονεῖ καὶ ἡ μητέρα, νὰ ἔλθῃ νεανὺς αὐτοπροσώπως νὰ ζητῇ τὸν χορευτὴν της. Μοῦ ἦλθεν αὕτῃ ἡ ἰδιοτροπία, κύριε Πλεμόν, νὰ ἐκλέξω σᾶς ὡς χορευτὴν. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον θὰ εἶμαι ὑπερήφανος κατόπιν, ὅταν θὰ δύναμαι νὰ λέγω εἰς ὅλους: «Γνωρίζετε τὸν κύριον Φριδερίκον Πλεμόν, τὸν κυβερνήτην τοῦ Τορπιλλοβόλου 29, τὸν ταξειδεύσαντα μὲ τὴν φοβερὰν ἐκείνην τρικυμίαν; ἐχόρευσα μαζί του· ἦτο ἰδικός μου, ἀποκλειστικῶς ἰδικός μου ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας!»

Ἡ παιδικὴ εὐθυμία της ἦτο ἤδη ἀ-κράτητος. Ἐγέλα εἰλικρινῶς, ἀνεπιτηδεύ-τως, τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον γέλωτα, οὗ ὁ ἦ-χος παρομοιάζει μὲ τὸν παραγόμενον ἐκ καταρράκτου ἀργυρῶν νομισμάτων. Αἶ-φνης ὁ Φριδερίκος καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πονηρῶν τῆς προτερείας διαλογισμῶν ἔ-σχε πρὸς στιγμὴν τὸν πειρασμὸν νὰ στα-ματήσῃ ἀποτόμως τὴν χαρὰν ἐκείνην, νὰ διακόψῃ τὴν φαιδρότητα διὰ μιᾶς ἀρνή-σεως ξηρᾶς καὶ βαναύσου.

Ἦτο λοιπὸν ἐγωῖστρια καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὠραία ἐκείνη νεανὺς μὲ τὸν ἡχηρὸν της γέλωτα! Ἄν ἦλθεν ἐπίτηδες εἰς Του-λὸνα διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ, νὰ τὸν ἀπο-σπάσῃ ἀπὸ τὴν μόνωσιν καὶ τὴν μελαγ-χολίαν του, τὸ ἔπραττε διὰ νὰ δύναται νὰ δεικνύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Φριδερίκου Πλε-μόν ἐπὶ τοῦ δελτίου της τοῦ χοροῦ ὡς περιεργόν τι. Περὶ αὐτοῦ δέ, περὶ τῆς χα-ρᾶς, ἦν τὸ τοιοῦτο προὔξεναι εἰς αὐτόν, οὐδὲ ὅπως ἐμερίμα.

Οἱ θλιβεροὶ αὐτοὶ διαλογισμοὶ διήλθον διὰ τοῦ πνεύματός της καὶ σκιὰ βαθμη-δὸν ἐπεξέταθῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἐ-συλλογίσθη ἐν τούτοις ὅτι ὤφειλε νὰ δε-χθῇ, καὶ ὅτι θὰ παρέβαινε τοὺς στοιχειώ-δεις κανόνας τοῦ φέρεσθαι, ἀποποιούμενος τόσον ἐγκάρδιον πρόσκλησιν. Ἡ ἀπελπι-σία ἐνταυτῷ ἀλγεινῶς τὸν περιέσφιγγε καὶ μετὰ προσπεποιημένου μειδιάματος ἐδέχθη.

Προσέθηκεν ὁμῶς :

— Δεσποινίς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἂν εἶνε ἀπραϊτήτων νὰ εἶμαι χορευτὴς σας εἰς τὸν στρόβιλον;

— Διατί ἐρωτᾶτε;

— Διότι δὲν εἰξεύρω νὰ χορεύω τὸν στρόβιλον.

— Ἄ! εἶπεν ἡ νεανὺς μετὰ τινος δυ-σαρεσκείας καὶ ἀορίστου πείσματος.

Ἐνόησεν ἄρα γε τὸ ψεῦδος ἡ ἐμάντευσε ταχέως τὴν βασανίζουσαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν καρδίαν τοῦ Φριδερίκου σκληρὰν θλίψιν; Ἡ μορφή της ἀνέκτησε διὰ μιᾶς τὴν λάμψιν τῆς ἀφρόντιδος παι-δρότητας, καὶ ἐψιθύρισε μετὰ γέλωτος χαρίεντος:

— Ἐστὼ τότε λοιπὸν δὲν θὰ χορεύ-σωμεν στρόβιλον, ἀπλούστατα!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἀκολουθῶς ἐσκέφθη πάλιν καὶ ἐξηκο-λούθησεν :

— Ἀκούσατε· ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ὁ Γιάννης δὲν εἶναι ἀνόητος. Εἴσθε, κύριε, ἐλευθέρους, ἐλεύθερους ὡς πᾶς ἄνθρωπος. Ἐὰν θέλετε, ἠμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσητε ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἐνὸς τῶν ἀνθρώπων μου.

— Καὶ ἡ δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Μαυ-ρίκιος.

— ὦ! ἀπήντησεν ὁ Γιάννης πονήρως, ἡ δεσποινίς δὲν ἀνήκει εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος... Παρ' αὐτῆς θὰ ζητήσω τὰς τέσσαρας χιλιάδας λίρας, μολονότι δὲν καταγίνο-μαι συνήθως εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἀλλὰ ἔς τὴν ἔλλειψιν τοῦ νεοῦ καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάζι.

Ἡ Ἐλενίτσα ὠχρίασε. Δὲν ἐλάλησε μὲν, πλην οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ της ἐστρά-φησαν ἱκετευτικῶς πρὸς τὸν Μαυρίκιον. Ἡσθάνετο, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ μόνῃ μετὰ τῆς δεσποινίδος Γούδ-φωλ ἐν μέσῳ ἐκείνων τῶν κτηνῶν. Διὰ φωνῆς δ' ὑποκόφου, εἶπεν:

— Ὁ ἀρχηγὸς ἴσως ἀγνοεῖ, ὅτι εἶμαι πτωχὴ καὶ δυστυχὴς ὀρφανή.

Ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος ἠρώτησε:

— Τέσσαρες χιλιάδες λίραι εἶναι ἑκα-τὸν χιλιάδες φράγκων;

— ὦ! ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-νης, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη, μόλις ἐνενηντὰ δύο. Ἡμεῖς δὲν λογαριάζομεν μὲ λίρας ἀγγλικάς.

— Ἐχει καλῶς εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐξαγαγὼν δὲ τοῦ θυλακίου του τὸ ση-μειωματάριόν του, ἔγραψεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πυρᾶς, τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητὴ κύριε Χάρριων,

»Θὰ ἐμάθετε ἤδη, ὅτι, κατ' αὐτὴν τὴν στιγ-γμὴν, ἡ δευτέρα ἀνεψία, ἡ παιδαγωγὸς καὶ ἐγὼ νεδρικόμιστα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γιάννη. Ὡδη-

ηγέθημεν πολὺ μακράν, εἰς τὰ ὄρη. Ἐχομεν καλῶς καὶ διηρητοῦμεθα ἀρκετὰ πρεπόντως. Ἐὰν δὲν ταράξη τὴν σκεδὴν τοῦ Γιάννη καὶ τῶν ἀνθρώπων του, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τι χεῖρον. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοι δανεῖσθε ἐννεμήκοντα δύο χιλιάδας φρίγκων, τὰς ὁποίας ὁ πατήρ μου θὰ σὰς ἀποδώσει πάντως ἔξω ἀπὸ τῆς ἐμφανείας τῆς παρουσίας. Τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι τὰ λύτρα μου. Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπίσης νὰ εἰδοποιήσῃτε τὸν πλοῦταρχόν μου περὶ τοῦ συμβεβηκότος. Ἐὰν δὲν μ' ἐκράτει φόβος, τὸν ὁποῖον δύνασθε νὰ μαντεύσῃτε, θὰ ἐμβασιζόμην ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως μ' ἐξαγάγῃ ἐντεῦθεν. Πλὴν δὲν εἶμαι μόνος. Ἐὰν σκεφθῇ νὰ λάβῃ στρατιωτικὰ τινα μέτρα, ἐξορκίσατε αὐτὸν εἰς αὐτὸ, ὅτι ἔχει ἱερὸν εἰς τὸν κόσμον ν' ἀπόσχη.

«Καλὴν ἐντάμωσιν ταχέως.

»Ἐφ' ὅσον ζῶ, ἡ ἀνεψιὰ ὑμῶν οὐδὲν δύναται νὰ φοβηθῇ.

Μαυρίκιος Βιλεφρών.

Ὁ Γιάννης ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ προσοχῆς καὶ εὐαρεσκείας.

— Πάγει καλὰ, εἶπε. Θὰ παρακαλέσω ὅμως καὶ τὴν δεσποινίδα νὰ υπογράψῃ τὴν ἐπιστολὴν. Δύο υπογραφαὶ ἀξίζουν περισσότερον.

Ἡ Ἐλενίτσα κατ' ἀρχὰς μὲν ἠρνήθη νὰ θέσῃ τὴν υπογραφὴν της, μὴ θέλουσα νὰ ἐπιτρέψῃ τῷ Μαυρίκιῳ νὰ θυσιάσῃ τὸν ποσόν. Ἀφοῦ τῷ εἶχον ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν, ὥφειλε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀδείας ταύτης. Ὁ Θεὸς θὰ ἐπηγυρῇ ἐπὶ τῶν δυστυχῶν αἰχμαλώτων.

— Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τοιαύτην ἀνανδρὸν πράξιν; ἀπεκρίθη ὁ νέος. Θὰ προτιμῶν ν' ἀποθάνω μυριάκις εἰς ταύτην τὴν ἔρημον ἢ νὰ σὰς ἐγκαταλείψω. Ἐὰν δὲ τυχὸν συνελαμβάνεσθε μόνη καὶ ἐμάνθανον εἰς τὴν Σμύρνην τὴν εἰδησιν, θὰ ἐγκατέλειπον τὰ πάντα, ὅπως δράμω πλησίον ὑμῶν. Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει.

Εἰς οὐδεμίαν κυρίαν εὐχομαι νὰ δεχθῇ τοιαύτην δῆλωσιν· δέον ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκείνη εἶχε τὴν ἀξίαν της. Ἡ ὥραία αἰχμαλώτος ἔγραψεν ὑπὸ τὴν ἐπιστολὴν:

«Δὲν γνωρίζω ὃν εὐγενέστερον, γενναϊότερον, μᾶλλον ἀφωσιωμένον. Ἀπεποιθὴ τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτῇ ἐλευθερίαν, ὅπως μὴ ἐγκαταλείψῃ ὁδὸν δυστυχεῖς γυναῖκας.

Ἐλενίτσα.

Ὁ δυνικὸς ἀριθμὸς δὲν ἐγράφῃ πραγματικῶς καλὴ τῇ πίστει. Δὲν ἀμφιβάλλειν ἡ Ἐλενίτσα, ὅτι, ἐὰν προῦκειτο περὶ μόνης τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ, ὁ Μαυρίκιος θὰ ἐδείκνυε μείζονα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θεῖαν ἀντιλήψιν; Πιστεύω καί· πλὴν πᾶσα εὐήγημένη νεανίς δὲν ἐξωτερεύει τοὺς στοχασμούς της.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Γιάννης, θέσας τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του, βλέπω ὅτι τὰ πράγματα πηγαίνουν καλὰ. Χάριν ἀσφαλείας καὶ κέρδους χρόνου, θὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος εἰς τὴν Σμύρνην. Πρέπει ν' ἀναγνωρίσετε, ὅτι πράττω πᾶν ὅ,τι δύναμαι, ὅπως σὰς ἐλευθερώσω ταχέως.

Οἱ λοιποὶ ληστὰὶ ἐθεώντο τὴν σκηνὴν μακρόθεν, χωρὶς νὰ ποιήσωσι τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ὁ Γιάννης ἐκάλεσεν ἕνα αὐτῶν, ὅστις, πλησιάζας, συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ χαμηλοφώνως.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ὁ ἀρχηγὸς εἶπε:

— Κύριοι, σὰς παρουσιάζω τὸν Σπύρον, ὁ ὁποῖος θὰ με ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μείνετε κατευχαριστημένοι ἀπ' αὐτόν, διότι ἔζησεν εἰς τὴν πόλιν καὶ γνωρίζει πῶς φέρωνται πρὸς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς σας. Τώρα σὰς ἀφίνω. Ἡ Σμύρνη δὲν εἶναι πλησίον καὶ πρέπει νὰ βαδίσω πολὺ. Δοῦλός σας!

II'

Πρῶτον ἔργον τοῦ Σπύρου ὑπῆρξε νὰ προσφέρῃ πρὸς τοὺς ξένους του δεῖπνον, τοῦ ὁποῖου ἡσθάνοντο μεγίστην ἀνάγκην. Ἡ κυρία τροφὴ συνίστατο ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ ἀμνοῦ, ἀντὶ χορταρικῶν παρετέθησαν ἐλαίαι διατετηρημέναι εἰς ἄλμην καὶ ἀντὶ ἐπιδορπίου ἐδόθη αὐτοῖς τουλούμοτυρι.

Οὐχ ἦττον, ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ κατεβίβρωσκε τὰ παρατεθειμένα ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ τῆς συνειδήσεώς της· οὐδὲν ἔτερον τῆς παρατεταμένης νηστείας ἐξαφανίζει τὰς ἐπιμονωτάτας προκαταλήψεις. Ἡ Ἐλενίτσα ἐδείκνυε μετριωτάτην ὀρεξιν, ἰδίως δ' ἔτρωγεν ὡς ἐν ὄνειρῳ, διότι ἐθεώρει ἐνύπνιον, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν ἄγνωστον καὶ φανταστικὴν ἐκείνην χώραν. Ὁ Μαυρίκιος ἡσθάνετο τὸν οἰσθαγόν του πολὺ συνεσφιγμένον ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ καταπῇ μίαν ἐλαίαν. Ἀφ' ἧς ἐνόησεν ὅτι ἡγάπατο, ἐκεῖνος ὁ ἀνδρεῖος ἐγένετο δειλότατος, ὡς συνέβη εἰς τὸν ἐμβαλωματὴν τοῦ μύθου ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέκρυψε περὶ τὸ ἐκατομύριον ἐντὸς τῆς κλινοστρωμνῆς του.

Ὁ δεῖπνος ἐτελειώθη ἐν σιγῇ, διότι καταλλήλως ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ὄχι μόνον αὐτίξ, ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμούς, λάμποντας ὀπισθεν τῶν φρακτῶν. Ὁ Σπύρος, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσῃ τοὺς αἰχμαλώτους ὡς πραγματικὸς θαλαμηπόλος, ὅταν ἐθεώρησε τὴν στιγμὴν καταλλήλην, εἶπεν αὐτοῖς:

— Ὁ ἱατρὸς καὶ αἱ κυραὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ κοιμηθοῦν ἀπόψε εἰς τὸ ὑπαιθρον, πλησίον τῆς φωτιᾶς. Ἀλλὰ μία νύκτα ἀπερνᾷ γρήγορα καὶ αὐριον θὰ ἔχουν καλλιτέραν κατοικίαν.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Μαυρίκιος, δὲν θὰ μείνωμεν ἐδῶ;

— Ὡ! κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς μετὰ καλοκάγαθίας, σὰς συμφέρει νὰ μὴ μείνωμεν. Ἄν καταδιωχθῶμεν καὶ προσβληθῶμεν, ἐννοεῖτε τί εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πράξωμεν.

Ὁ ἱατρὸς συνέθλιψε τὰς χεῖράς του. Ἡ Ἐλενίτσα, ἐννοήσασα ὅτι ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ ἴσως πολὺ ζωηρῶς, ἔθιξε τὸν βραχίονά του.

— Ἀγαπητὴ καὶ γενναίε φίλε, τῷ εἶπεν, ἄς κοιμηθῶμεν. Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὴν ἀϋπνίαν.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μᾶλλον σοβαρῶς:

— Δέομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ προφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπόψε ἐκ παντὸς κινδύνου· οἰαδὴ-

ποτε ὅμως ἂν πέμρωται νὰ ἦναι ἡ τύχη μου, θέλω ἰκετεύει Αὐτὸν πάντοτε ν' ἀνταμείψῃ ὑμᾶς κατὰ τὴν ἀξίαν σας.

Ἐτεῖνε δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύντροφόν της, ὅστις, λαβὼν, ἐπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς παρατεταμένον φίλημα καὶ ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως, ὥστε μόνη ἡ νεανίς νὰ τον ἀκούσῃ:

— Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἐξαγάγῃ ἡμᾶς τῆς δυστυχοῦς ταύτης θέσεως. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀνταμοιβήν, περὶ ἧς λέγετε... ὦ! Ἐλενίτσα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ θεῖα παρέμβασις...

— Σιωπήσατε! διέκοψεν αὐτὸν εἰπούσα ἡ νεανίς. Εἶπατε σχεδὸν βλασφημίαν. Ἀνακαλέσατε αὐτήν.

— Ἔστω! Ἦτο τρόπος ἐκφράσεως, ὅπως σὰς εἶπω, ὅτι μία μόνη ἀμοιβὴ ὑπάρχει δυνατὴ δι' ἐμέ εἰς τὸν κόσμον...

Ἐκείνη διέκοψεν αὐτὸν αὐθις, διὰ θλιβεροῦ καὶ χαριέντος μειδιάματος, ὅπερ τὸν μετέστησεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, εἶπεν ἡ νεανίς. Ἐμάθετε μὲ θυσίαν σας, ὅτι τὸ ὄρος Ταῦρος δὲν εἶναι τόπος καταλλήλος πρὸς συζήτησιν τινῶν ζητημάτων. Καλὴν νύκτα. Ὅποια νύξ! Θὰ τὴν ἐνθυμούμεθα πάντοτε.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Ἐλενίτσα κατεκλίθη πλησίον τῆς πυρᾶς καὶ τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ.

Ὁ Μαυρίκιος ἐκάλυψε τὰς γυναῖκας διὰ τῶν προβατιῶν δερμάτων καὶ ἐκάθισεν εἰς ἀπόστασιν βήματος ἀπ' αὐτῶν, στηρίζας τὰ νῶτα ἐπὶ δένδρου καὶ ἀποφασισμένος νὰ μὴ κοιμηθῇ. Ὁ Σπύρος ἡγυρῶν, καθήμενος ἀπέναντι αὐτοῦ μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τῶν γονάτων του. Οἱ δὲ λοιποὶ ληστὰὶ εἶχον διασπαρῇ, ὅπως φρουρῶσι βεβαίως τὰ περὶχωρα.

Μόνος, εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν καὶ μετὰ τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, ὁ Μαυρίκιος ἡσθάνετο τὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ἀνθρώπος δύναται νὰ αἰσθανθῇ. Προσέβλεπε τὴν νεανίδα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅπερ διπλῇ καλύπτρα προϋφύλαττε κατὰ τῆς νυκτερινῆς ὑγρασίας, ἀλλ' ἔβλεπε τὸ στήθος της κανονικῶς ὑπαγειρόμενον ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἴσως ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τῆς καρδίας ἐκείνης, γενομένης ἰδικῆς του, θὰ ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν του.

Ὡνειρεύετο ἐργηγορῶς, ὅτε μὲν μειδιῶν πρὸς τὴν ἐλπίδα, ὅτε δὲ φρίττων εἰς τὸ ἀκουσμα ἀγνώστων θορύβων τοῦ δάσους. Ἐάν, κατὰ τύχην, οἱ σύντροφοί του τοῦ «Δυμῶν-δ'-Οὐρβίλ» ἀνεῦρον τὰ ἴχνη του! Ἐὰν προπαρεσκεύασαν νυκτερινὴν ἐπιθεσιν!

— Θεέ μου!—ἔλεγε καθ' ἑαυτόν—ἐλευθερώσατε ἡμᾶς τῶν φίλων μας. Τὴν στιγμὴν ταύτην, οἱ ἐχθροὶ μας ἐμπνεύουσιν ἡμῖν ὀλιγώτερον φόβον.

Ἐκαστοτε ὁ Σπύρος ἡγείρετο καὶ ἐριπτεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ξηροὺς κλάδους, οἱ ὁποῖοι, καίόμενοι, ἐθέρμαινον τὸν γλυκέως ὑπὸ τῆς πεύκης ἀρωματιζόμενον ἀέρα. Ὁ Μαυρίκιος, τὸν ὁποῖον ἡ κόπωση τῆς βεδιασμένης πορείας εἶχε κα-

ταβάλλει, ἤσθάνθη τὴν κεφαλὴν τοῦ βαρύνουσιν καὶ μεγίστην ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇ. Ἡθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ὅπως κατανικήσῃ τὴν νάρκωσιν τῶν μελῶν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνάμεις ἀρκούσας. Κατέλαβεν αὐτὸν εἶδος φαντασμαγορίας, προερχομένης ἐκ τοῦ κόπου. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἐβάδιζεν, ἐνῶ περιεπάτει μόνον ἐν ὀνείρῳ. Ὁ πῶγων τοῦ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, αἱ χεῖρές του κατέπεσαν· ἐκοιμᾶτο βαθέως.

Μία χεὶρ ἐπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἀνεσκήρτησεν. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ, κατ' ἀρχάς, ἐξεπλάγην, ἰδὼν ἐνώπιόν του τὸ ἰσχνὸν πρόσωπον, τὴν γρυπὴν ρίνα καὶ τὸ μαῦρον γένειον τοῦ Σπύρου. Πλὴν ἡ μνήμη ἐπανήλθεν αὐτῷ ταχέως.

— Τί θέλετε; ἠρώτησε τὸν ληστήν, ἀφοῦ δι' ἐνὸς βλέμματος ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ νεαρὰ σύντροφός του ἐκοιμᾶτο εἰσέτι πλησίον τῆς δεσποινίδος Γούδφωλ, τῆς ὁποίας ἠκούετο τὸ θορυβῶδες ρογχαλητόν.

— Πρέπει νὰ ἐξυπνήσετε τὰς κυρίας καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἡ ὥρα ἐφθασεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἠγέρθη παραχρῆμα. Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκε καὶ ὁ ὀρίζων εἶχεν ἀρχίσει νὰ χρωματίζεται ροδόχρους. Ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ἐκοσμοῦντο διὰ τῶν πρώτων φύλλων των, τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν. Πλησίον τοῦ πυρός, ἐντὸς τοῦ κασσιτερίνου μπρικίου, ἐκάπνιζεν ὁ καφές, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρωμα ἐγαργάλιζεν εὐαρέστως τὴν ὄσφρησιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἤσθάνετο θαυμασίαν ὄρεξιν.

Παρελθούσης τῆς νυκτὸς ἄνευ δυστυχήματος, ὁ μείζων κίνδυνος εἶχε παρέλθει καὶ ὁ Μαυρίκιος ἐσκέπτετο, ὅτι αὐτὸς μόνον, ἐφ' ὀλόκληρον ἡμέραν, θὰ εἶχε πλησίον του τὸ κατὰ τὴν καρδίαν θελκτικώτερον πλᾶσμα τῶν πέντε μερῶν τοῦ κόσμου. Μετ' ὀλίγον, ὁ κύριος Χάρρισων θὰ ἐπλήρωνε βεβαίως τὰ λύτρα καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀπαντες θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Σμύρνην.

Ἐσκέπτετο πάντα ταῦτα καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀτενίζῃ τὴν Ἑλενίσσαν, ἥτις ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς. Ὁ Σπύρος ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Περικαλῶ τὸν κύριον νὰ συλλογισθῇ πῶς δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν. Ἐπρεπε τώρα νὰ βαδίζωμεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἐγονυπέτησε πλησίον τῆς νεάνιδος, ἔθιξεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά της καὶ εἶπεν αὐτῇ:

— Δεσποινίς, ἐξυπνήσατε.

Ἡ Ἑλενίσσα ἐταράχθη γλυκέως καὶ ἐμειδίασε, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐνόμιζε βεβαίως, ὅτι ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς κλίνης της, πιστεύουσα δ' ὅτι ἀπηυθύνετο πρὸς τὴν Καίτην, ἠρώτησε:

— Τί ὥρα εἶναι;

Πλὴν, ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἰδοῦσα τὸν Μαυρίκιον, ἐπανέκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ ἠρρυθρίασε, αἰσχυνηθεῖσα πῶς ὅτι ἀνὴρ κατεσκόπευε τὴν παρθενικὴν ἀφύπνισίν της. Ἐνθυμηθεῖσα ὅμως αἴφνης τὰ συμβάντα:

— Ἀτυχὴ φίλε! εἶπε, τείνουσα τὴν

χεῖρα πρὸς τὸν ἱατρόν. Εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν ἐκλείσατε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Σπύρος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του, ὅπως ἀποκρύψῃ σαωπτικὸν μειδίαμα. Ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίθη:

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην ἀξίαν. Ὁ θεὸς ἐπηγρύπνησεν ἐφ' ἡμῶν καὶ διήλθομεν τὴν νύκτα ἀκινδύνως. Ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσωμεν. Αἱ προετοιμασίαι σας θὰ εἶναι βραχείαι, ἀλλ' ὅπως δήποτε θὰ σᾶς παραχωρηθῇ ὀλίγος καιρὸς. Δὲν εἶναι ἀλθιές, Σπύρο;

Ὁ ληστὴς προσέκλινεν ὡς ἄνθρωπος γινώσκων τί ὀφείλεται πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον, αἱ δὲ δύο γυναῖκες ἀφέθησαν μόναι. Ἐπίσης ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀφυπνίζεσθαι.

— Θὰ κάμωμεν μακρὰν πορείαν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός, ἐνῶ μετὰ τοῦ φύλακός του ἐπλησίαζεν εἰς ρυζίκιον, ὅπως πλύνῃ τὸ πρόσωπόν του.

— Σχεδὸν τριῶν ὥρων μόνον. Ἐπειτα θὰ εἰμεθα ἡσυχοὶ ἕως αὔριον τὸ πρῶτον. Ἐὰν τὰ πράγματα ὑπάγουν καλὰ, ἐκείνην τὴν ὥραν σεῖς καὶ αἱ κυρίαι θ' ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Σμύρνην. Ὁ δρόμος σας θὰ εἶναι μακρὸς, ἀλλὰ θὰ τον κάμετε μ' εὐχαρίστησιν.

Ὁ Μαυρίκιος, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ τῶν τρόπων τοῦ ληστοῦ καὶ ἐπὶ τῇ εὐχερείᾳ μετ' ἧς ἐξεφράζετο γαλλιστί, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τῷ εἴπῃ:

— Ὑποθέτω, καλέ μου ἄνθρωπε, ὅτι δὲν ἔζησες πάντοτε εἰς αὐτὰ τὰ βουνά.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Σπύρος· ὑπνέτησα εἰς καλὰς οἰκίας τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Βοσπόρου. Διετήρησα δὲ μερικὸς φίλους εἰς τὸ Μπουρνόβα, με τοὺς ὁποίους πίνω ἐνίοτε κἀνὲν ποτήριον ρακί...

— Καὶ οἱ ὁποῖοι σᾶς δίδουν τὰς ἐνδιαφερόσας εἰδήσεις.

— Πραγματικῶς· καμμίαν φορὰν ὅμως μᾶς ἀπατοῦν. Λόγου χάριν, ἐὰν ἠξέυρομεν, ὅτι ἀνήκετε εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν... θὰ με συγχωρήσετε νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι δὲν ἐκάματε καλὰ νὰ μὴ φέρετε τὴν στολὴν σας εἰς τὴν ἐξοχὴν. Χωρὶς αὐτὸ τὸ λάθος, οὔτε σεῖς, οὔτε ἡ ἀραβωνιστικὴ σας...

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλο πρᾶγμα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Μαυρίκιος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχετε καλὰς πληροφορίες.

Ὁ Σπύρος ὅμως, διὰ μειδιάματος ἔδειξεν ὅτι δὲν ἐπίστευεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ψεῦδος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐνεφάνισθη ἡ Ἑλενίσσα, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς παιδαγωγοῦ της. Παρὰ τὴν φοβερὰν νύκτα, ἣν εἶχε διέλθει, ἤρκεσαν αὐτῇ δέκα λεπτά τῆς ὥρας καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ὅπως ἦναι ὠραία. Τί σημαίνει νὰ ἦναι τις δεκαεπταετής!

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Μαυρικίου, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐφαῖδρύνθησαν.

— Ἀς ἀπέλθωμεν ταχέως, εἶπε. Φανταζομαί ὅτι ἔκαστον βῆμα μᾶς φέρει πρὸς τὴν οἰκίαν μου.

Αἱ ταξειδιώτιδες ἐπέβησαν τῶν ὄνων καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἐτέθη εἰς κίνησιν. Τέσσαρες λησταὶ προπορεύοντο ἐν εἰδει

προφυλακῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν, ἀκολουθίαν παραδόξον, ἥτις εἶχε λάβει τὴν διαταγὴν νὰ φονεύσῃ τοὺς ὑπ' αὐτῆς προστατευομένους εἰς τὴν πρώτην ὑποπτον ἐνδείξιν. Κατὰ τὰ λοιπά, οἱ λησταὶ ἐφέροντο μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ· οὐδὲ εἰς ὕψου τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς νεάνιδος. Φαντάσθητε συμμορίαν λαθρεμπόρων, μεταφερόντων, διὰ δυσδατοτάτων ἀτραπῶν, εὐθραυστα ἀντικείμενα ἀξίας ἐκατοντάκις χιλίων φράγκων.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ζωγραφικώτερα τοπεῖα. Μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας ἐντὸς δάσους χαμηλῶν δένδρων, οἱ ταξειδιῶται εἶχον θάσσει εἰς τὸ μελαγχολικώτερον καὶ ἀγριώτερον μέρος τοῦ ὄρους. Οὐδὲν ἕτερον ἐβλεπέ τις ἢ βράχους, ὀγκολίθους καὶ φθινούσας βάτους, φουμένας μακρὰν εἰς τὰς σχισμὰς τοῦ γρανίτου. Ἀπροσδοκῆτως ὅμως, μετὰ τινα στροφὴν, οἱ ταξειδιῶται εὐρέθησαν ἐνώπιον μεγαλοπερεποῦς θεάματος. Πρὸ τῶν ποδῶν των ἐξετείνετο ἐκτεταμένη πεδιάς, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον διεσπαρμένα πολλὰ χωρία καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἡ κατάλευκος μεγαλόπολις Σμύρνη. Πέραν ταύτης ἤρχιζεν ἡ ἀχανὴς θάλασσα, σπινθηρίζουσα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ εἰσέτι πλησίον τοῦ ὀρίζοντος ἡλίου.

Σπανίως περιηγηταὶ εἶδον ἐξοχώτερον πανόραμα· ὀφείλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ταξειδιῶται δὲν εἶχον διάθεσιν νὰ θαυμάσωσι τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Ὁ Μαυρίκιος ἐχρησιμοποίει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως βεβαιώθῃ, ὅτι οὐδεὶς εὐρίσκετο ἐπὶ τὰ ἔχνη των. Αὐτοὶ δ' οἱ ἐν τῇ προφυλακῇ λησταὶ ἠρεύνων, διὰ τοῦ βλέμματος, ὅσον μακρότερον ἠδύναντο, ἐὰν ἡ πρὸ καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρα.

Ἡ Ἑλενίσσα, παρὰ τὸ μέγα θάρρος της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ ἄνευ συγκινήσεως τὴν πόλιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν θὰ ἐπέστρεφε ζῶσα, ἐὰν ἐλάχιστον ἀπρόοπτον συνέβαινε, καὶ ὅπου ἴσως ἐκλαίον νῦν αὐτήν, δύο δὲ δάκρυα ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ὁ Μαυρίκιος, αὐτὰ τὰ δάκρυα σπαράττουσι τὴν καρδίαν μου.

Ἡ νεανὶς ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἐπέτυχε μόνον νὰ τῷ φανῇ ὠραιότερα.

— Θάρρος! εἶπεν ἐρρυθρίωσα. Ἰσως τὰ πάντα ἀποβῶσι κάλλιον ἢ ὅσον νομίζομεν...

Μὲ συγχωρεῖτε, διέκοψεν αὐτοὺς ὁ Σπύρος μετὰ τὸ θάρρος ὑπνέτου κωμωδίας, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Μετὰ δύο ὥρας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος καὶ τότε ὁ κύριος θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ συνομιλῇ μετὰ τὴν δεσποινίδα.

Ἡ συνοδία ἐτέθη αὐθις εἰς κίνησιν, εἰσδύουσα εἰς τὰς χαράδρας τοῦ ὄρους.

Ὁ Σπύρος, ὡς πάντες τοῦ κόσμου οἱ ὁδηγοί, εἶχεν ἀπατήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγουμένους ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν. Ὅτε ἡ συνοδία ἔστη διὰ τὸν φυσικὸν λόγον, ὅτι δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ προχωρήσῃ, ἔνεκα τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως ἀτραπῶν, εἶχε βαδίσει πλέον τῶν τριῶν

ὥρων. Διὰ βαθείας ὑποκλίσεως, αἱ κυρίαι προσεκλήθησαν νὰ καταβῶσι τῶν ὄνων. Εἶτα δέ, αἰτοῦντες συγγνώμην διὰ τὴν ὀποῖαν ἐλάμβανον μεγάλην ἐλευθερίαν, δύο λησταὶ ἔλαβον εἰς τοὺς βραχίονάς των τὰς δύο κυρίας καὶ ἀνεβίβασαν αὐτάς ἐπὶ τοῦ πρανοῦς βράχου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀπότομον θὰ ἔφερε σκοτοδίνην καὶ εἰς ποίμνην αἰγῶν. Αὐτὸς ὁ Μαυρίκιος θὰ ἐδίσταζε ν' ἀναβῇ, ἐὰν μὴ ἡ σιδηρὰ χεὶρ τοῦ Σπύρου δέν τον ὑπεστήριζεν. Ἡ ἀνάβασις διήρκεσεν εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, μετὰ δὲ τὸ πέρασ αὐτῆς, οἱ ταξιδιωταὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ κλασικώτατον τῶν ληστρικῶν ἄντρων.

Ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναδιδομένων διαφορῶν ὁσμῶν, εὐκόλως ἐνόησε τις, ὅτι ἐκρησάμευεν ὡς στρατοπεδαρχεῖον τοῦ Γιάννη καὶ ταῦτο χορῶν ὡς φρούριον, λόγῳ τῆς ὀχυρᾶς θέσεώς του. Δώδεκα λησταὶ καλῶς ὠπλισμένοι θὰ ἠδύναντο εὐκόλως ν' ἀμυνθῶσιν ἐκεῖθεν καθ' ὅλοκλήρου στρατιωτικοῦ σώματος.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σπύρος, εἴμεθα ἡσυχοί. Ὁ κύριος καὶ αἱ κυρίαι ἡμποροῦν ν' ἀναπαυθῶσι μὲ ὅλην τὴν ἀνεσιν καὶ νὰ συνομιλήσωσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, ὁ ἀρχηγὸς θὰ εἶναι ἐδῶ αὐριον αὐτὴν τὴν ὥραν μὲ τὰ χρήματα.

Πρὸ παντὸς παρετέθη τὸ πρόγευμα. Τὰ τρόφιμα ἦσαν καλλίτερα, ἐὰν μὴ νοστιμώτερα, καὶ οἱ προσκεκλημένοι οὐδεμίαν θὰ εἶχον ἀφορμὴν παραπόνου, ἐὰν, μετὰ τὸν καφέν, ἠδύναντο νὰ καλέσωσι τὰς ἀμάξας των καὶ ν' ἀπέλθωσι· πλὴν δὲν προὔκειτο εἰσέτι περὶ ἀναχωρήσεως. Ἡ δεσποινὶς Γουδφωλ ἀπεκοιμήθη. Ἦτο ἀληθῶς ἡκιστα ἄγρυπνος φύλαξ, ἀλλ' ἡ ἐπίπονος ὑπηρεσία, εἰς τὴν ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὑπεβάλλετο, δὲν προσέβλεπτο εἰς τὰς συμφωνίας τῆς.

Οἱ δύο νέοι, καθήμενοι ἐγγὺς ἀλλήλων, συνδιελέγοντο χαμηλοφῶνως περὶ τῶν φόβων καὶ τῶν ἐλπίδων των. Ἦσαν μόνοι καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ πιστεῦσωσιν, ὅτι εὐρίσκοντο εἰς ἐρημητήριον τῆς ἐκλογῆς των, ἐὰν, ἔξω τοῦ ἄντρου, δὲν ἠκούετο ἡ ἔρρινος φωνὴ τοῦ Σπύρου, ἄδοντος ὀρεινὸν ᾄσμα.

ΙΕ'

Ὁ χρόνος εἶχε παρέλθει καὶ ἤδη ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν ἐτέραν πλευρὰν τοῦ ὄρους. Ἐντὸς τοῦ ἄντρου τὰ ἀντικείμενα ἐφαίνοντο συγκεχυμένα. Ὁ Μαυρίκιος ὁμῶς καὶ ἡ σύντροφός του δὲν εὐρίσκον τὰς ὥρας μακράς. Ἀπελάμβανον τῆς μεγίστης ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχίας· ἀνεκάλυπτον ὅχι ὅτι ἡγαπῶντο—τοῦτο ἦτο αὐτοῖς πρὸ πολλοῦ γνωστόν—ἀλλ' ὅτι εἶχον δίκαιον ν' ἀγαπῶνται. Μεθ' ὅ,τι ἂν λέγῳσιν, ὁ ἔρως δὲν εἶναι πολλάκις τυφλὸς εἰμὴ ἐκ φρονήσεως. Θὰ ἔχανε πολὺ, ἐὰν ἔβλεπε τὴν πραγματικότητά. Δείξατε ὁμῶς αὐτῷ, ὅτι δύναται ν' ἀνρίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, παραχρῆμα δὲ πίπτει ἡ καλύπτουσα αὐτοὺς ταινία καὶ ὁ μικρὸς πονηρὸς ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἡμῶν μὲ δίοπτρα.

Ἡ Ἐλενίσσα καὶ ὁ Μαυρίκιος ἡσθάνοντο τὴν μεγάλην χράν τοῦ νὰ ἐκτιμῶσιν ἀλλήλους ἐφ' ὅσον κάλλιον ἐγνωρίζοντο, ἐὰν δ' ὑπάρχῃ μέρος, εἰς τὸ ὀποῖον ἡ γνωριμία γίνεται ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τὸ βῆθος ἐρήμου ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν μεγίστου κινδύνου. Πᾶν τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν μέγα καὶ γενναῖον ἀπεκαλύπτετο ἀνεπιφυλάκτως. Δύο συνήθεις ἐρασταί, ὑποβαλλόμενοι εἰς τὴν σκληρὰν ἐκείνην δοκιμασίαν, βεβαίως θὰ καθίσταντο ψυχροί, μετὰ δὲ πάροδον τόσων ὥρων ἀνησυχίας καὶ κακουχιῶν, οὐδὲν ἕτερον θὰ ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἢ νὰ σιγήσωσιν. Ἐκεῖνοι ὁμῶς, ἀπ' ἐναντίας, ὁμίλουν καὶ ἡσθάνοντο ἀμφοτέροι ὅτι ἐν μόνον δυστύχημα θὰ ἠδύνετο νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἀπαρηγορήτους, τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπληττεν ὁμοῦ ἀμφοτέρους.

Ὁ Μαυρίκιος, ἀκρωμένος τῆς φιλίας του, παρετήρησεν, ὅτι αὐτὴ ἔφερε πολλάκις τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν γονάτων τῆς, ὡς ἐὰν ἤλγει.

— Πάσχετε ; ἠρώτησεν αὐτὴν. Μήπως ἐπληγώθητε κατὰ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν βράχον ;

— Ὡ! ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις. Πρὸ πολλοῦ, ἀπ' ἧς ἤμην παιδίσκη, συνεπεία πτώσεως, τὸ γόνυ τοῦτο πονεῖ ὁσάκις κουρασθῶ. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, — προσέθηκε μειδιδῶσα — εἶδον μάλιστα τὸν θάνατον πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον.

Μετ' ὀλίγον δ' ἐπανελάβε λυπηρῶς :

— Αὕτη μόνη σχεδὸν ἡ ἀνάμνησις μοι ἀπομένει τῶν Παρισίων καὶ τῆς Γαλλίας. Βλέπω εἰσέτι ἐμαυτὴν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν μετὰ τῆς δυστυχοῦς μητρός μου, ἐνῷ ἐξηρχόμεθα οἰκίας, τὴν ὁποῖαν βεβαίως τώρα δὲν θὰ ἠδύνετο νὰ ἐπανεύρω. Εἶτα δὲ βλέπω ἐμαυτὴν, ἄγνωσ πῶς, ἐξηπλωμένην κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν ποδῶν ἵππου, τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως ὁ φόβος μ' ἔκαμε νὰ νομίσω μεγαλειότερον ἢ ὅσον πραγματικῶς ἦτο, διότι ἀναπολῶ αὐτὸν ὡς ζῶν φαντασιῶδες εἰκοσι τοῦλάχιστον ποδῶν ὕψους. Ἀγνοῶ πῶς δὲν κατεπατήθη ὑπ' αὐτοῦ. Δὲν ἠξέυρω ἐπίσης ἐὰν ἐπληγώθη ὑπ' αὐτοῦ ἢ ἐκ τῆς πτώσεώς μου· τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐνίστε, ὡς σήμερον, πάσχω εἰσέτι.

Αἰφνης ἐσίγησεν ἐκπληκτός. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βραχείας ἀρηγήσεώς τῆς, ὁ Μαυρίκιος εἶχε πλησιάσει πρὸς αὐτὴν καί, λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς, ἔθλιβεν αὐτὴν μετ' ἀνεξηγήτου συγκινήσεως.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν οὗτος, καὶ τὸ παρελθὸν σὰς καθιστᾷ ἰδικήν μου! Ἀποκρίθητε, Ἐλενίσσα· ἀναμνήσθητε καλῶς ἐκείνης τῆς σκηνῆς. Δὲν βλέπετε ἕνα νέον, ὅστις σὰς ἀνεγείρει καὶ σὰς φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας του; Δὲν τον βλέπετε ἐπίσης, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, καθήμενον πλησίον σας ὑπὸ τὴν πλάτανον τοῦ πλήρους ἀνθέων κήπου τοῦ πατρός σας; Δὲν ἔχετε ἕνα κῦνα, ἕνα μεγάλον λευκὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο... περιμένατε... ἐκαλεῖτο Πομπήρος;

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, εἶναι

δυνατόν; Ἀλλὰ ναί, ναί! ἐνθυμοῦμαι πάντα ταῦτα. Βλέπω πρὸ παντὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον μ' ἔσωσεν. Ἀκούω ἀκόμη τὸν πατέρα μου λέγοντα: «Εἶναι θαῦμα πῶς δὲν συνετρίβητε καὶ οἱ δύο.» Ἐκεῖνος ὁ νεανίσκος...

Ὁ νεανίσκος ἐκεῖνος, γενόμενος ἀνὴρ, ἐκράτει αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὴν ἔθλιβεν ἐπὶ τῆς καρδιάς του· ἐπέθετε φιλήματα ἐπὶ τῆς μελαίνης κόμης τῆς καὶ δὲν ἠδύνετο ν' ἀρθρώσῃ εἰμὴ ταύτας μόνος τὰς φράσεις:

— Ἀτυχῆς μου Ἐλένη! Ἀτυχῆς μου Ἐλένη! Μὴ κλαίετε!

Οἱμοὶ! Πῶς νὰ μὴ κλαύσῃ; Ἀπὸ τόσων ὥρων τὰ νεῦρα τῆς νεανίδος εἶχον ἐνταθῇ καὶ τὰ δάκρυα ἀπέπνιγον αὐτὴν. Εἶχεν αἰσθανθῇ πάσας τὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας γυνὴ δύναται νὰ δοκιμάσῃ: τὸν φόβον, τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν χάνωσιν, ἣν προξενεῖ ὁ γεννώμενος ἔρως, κατασταθεῖσαν παρ' αὐτῇ αἰσθητοτέραν ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῶν στερήσεων.

Εἶχεν ὑποφέρει πάντα ταῦτα μετὰ θάρρους καταπληκτικοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀπροσδόκητος ἐπίκλησις τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, αἵτινες συγκεχυμέναι παρέμενον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ἡ εἰκὼν τῆς μητρός τῆς, ἐμφανιζομένης κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν τοῦ βίου τῆς, ἐσπάρασσον τὴν καρδίαν τῆς. Εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ λυγμῶν, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαυρικίου, ὡς πρὸ δωδεκαετίας, ἐπιλανθανομένη τῆς θέσεώς τῆς καὶ ἀγνοοῦσα τὰς φρικασίας, τὰς ὁποίας προὔξενον τῷ Μαυρικίῳ ἡ μετὰ τοῦ σώματος τῆς ἐπαφὴ καὶ τὸ ἄρωμα τῆς κόμης τῆς. Τί ἦτο δι' αὐτὴν ὁ ἱατρὸς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; Οὐδὲν ἕτερον ἢ ὁ γενναῖος νεανίσκος, ὅστις εἶχε σώσει τὴν ζωὴν τῆς.

Κατὰ τινὰς ὥρας, ἡ γυνὴ κυριαρχεῖ ἡμῶν ἀπὸ τόσον ὑψηλᾶ, ὥστε θὰ ἐλέγετο, ὅτι δὲν γνωρίζει ἡμᾶς. Κατ' ἐκείνας τὰς ὥρας, ἐνῷ ἡ σὰρξ ἡμῶν φρίττει, ἡ καρδιά ἐκείνης ἀνασκιρτᾷ· ἐνῷ ἡμεῖς παλαίουμεν, ἐκείνη περιπλανᾶται φαιδρὰ εἰς τὸ ἰδεῶδες, ἀγκυρᾷ, σκέπτεται, μειδιᾷ καί, θελητικώτερα ἔτι, κλαίει.

Ὅταν ἡ Ἐλενίσσα ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ εἶπε τῷ Μαυρικίῳ:

— Λοιπόν, ἡ μήτηρ μου, σὰς ἐγνώρισε, σὰς ἠγάπησε καὶ σὰς ὑψόγησεν! Ἀ! Θεέ μου! Τί θὰ ἐπραττεν εἰς ταύτην τὴν στιγμήν;

— Ἴσως θὰ ἐπανελάμβανεν ὑμῖν τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας νομίζω ὅτι εἰσέτι ἀκούω ἐξερχομένης τῶν χειλέων τῆς: «Πρέπει νὰ τον ἀγαπᾷς πολὺ, παιδί μου!» Ὡ! Ἐλενίσσα, δὲν θέλετε νὰ τὴν ὑπακούσητε; Δὲν θέλετε ν' ἀγαπᾷτε ἐκεῖνον, ὅστις σὰς δίδει τὴν ζωὴν του καὶ ὅστις δὲν ἠγάπησεν ἐτέραν γυναῖκα πρὸ ὑμῶν;

— Ἀ! ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ στεναγμοῦ—μήπως ἰσχύει ἡ θέλησις! Δὲν «ἤθελον» νὰ ἔλθω ἐνταῦθα καὶ ὁμῶς εὐρίσκομαι αἰχμάλωτος.

Ὁ Μαυρίκιος ἐνόησε καὶ τόσον καλῶς, ὥστε ἡ Ἐλενίτσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ μικρὰν κραυγὴν, διότι ὁ νεανίας ἐθλίψεν αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Κακὴ! εἶπεν αὐτῇ ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι δὲν ἦτο εἰσέτι νῦν χαριστήμενος, μ' ἀγαπάτε λοιπὸν παρὰ τὴν θέλησίν σας; Καὶ πρέπει νὰ σκέπτομαι, ὅτι, μετὰ τὴν ἐλευθέρωσίν σας, θὰ με βλέπετε μετὰ τῆς ἀδιαφορίας, μεθ' ἧς βλέπετε τὸν Σπύρον;

— ὦ φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα σοβαρῶς, ἀγαπῶ τὸ σπῆλαιον τοῦτο, τοὺς ληστὰς, τὸν Σπύρον καὶ τὰ ἄσματα του, θ' ἀγαπῶ πάντα ταῦτα ἐφ' ὅρου ζωῆς. Εἶμαι εὐτυχής, εὐτυχής, εὐτυχής! Τί περισσότερον θέλετε;

Ὁ Μαυρίκιος θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ τὸν διάλογον τοῦτον, ἀλλ' ἡ Ἐλενίτσα, μετὰ φιλοστόργου περιεργίας, ἠθέλησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μητρὸς τῆς.

— Εἶναι τόσον σπάνια εὐκαιρία! ἔλεγεν. Ἄλλως, ἐξ ὅλων τῶν περιστοιχούντων με προσώπων, ὑμεῖς εἴδετε αὐτὴν τελευταῖος. Γνωρίζετε τὴν θεῖάν μου· εἶναι ἡ ἀγαθωτάτη τῶν γυναικῶν, ἀλλ' εἶναι εὐτυχής καὶ δὲν ἀρέσκεται νὰ βλέπῃ περὶ ἑαυτὴν μελαγχολικὰ πρόσωπα· μάλιστα δὲ πρὸ πολλοῦ ἐνόησα, ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀποφεύγῃ τινὰς ὁμιλίας. Οὐδένα ἔχουσα, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ προφέρω τὰ ὀνόματα τῶν γονέων μου, φαίνομαι ὡς ἐὰν ἐλησμένησα αὐτά. Δὲν εἶμαι πλέον εἰμὴ Ἐλενίτσα. Τὰ τρία τέταρτα τῶν συχναζόντων τὴν οἰκίαν τῆς θεῖας μου ἀγνοοῦσιν, ὅτι ὀνομάζομαι Ἐλενίτσα δὲ Ρεννεφόρ.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἠρώτησε τίς ὦρα ἦτο. Ὁ ἰατρὸς ἐξήγαγε τὸ ὥρολόγιόν του καὶ ἐπλησίασεν, ὅπως δεικνύει, εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου, ὅπου ἵστατο ὁ Σπύρος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ὁ Δημήτριος, ἐπιθυμῶν ἵνα καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ διαγῇ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐν πάσῃ εὐμαρείᾳ, ἐκάνονισεν τὴν πρὸς αὐτὴν ἀποστολὴν χρημάτων μετ' ἐλευθεριότητος· ἀπαντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ χωρίου ἐγίνωσκον ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δημητρίου ὑπῆρχε μεγάλη ἀφθονία πάντων τῶν διὰ τὸν βίον χρησίμων, ἐμακάριζον δὲ τὴν καλὴν τύχην τῆς Μαρίας. Καὶ πάντες μὲν οἱ σύζυγοι, ἅμα ξενητευόμενοι, ἐφρόντιζον νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὰς οἰκογενεάς

αὐτῶν τὰς διαφόρους οἰκονομίας των, ἀλλ' ὅτε περιστάσεις ἀντίξοοι δὲν ἐπέτρεπον αὐτοῖς τοῦτο, τί ἠδύναντο νὰ πράξωσιν; Καὶ ἀληθὲς ὅτι ὀλίγοι μὲν ἦσαν αἱ οἰκογένειαι, αἵτινες εὕρισκοντο ἐν διηνεκεῖ στενοχωρίᾳ, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ὑπῆρχον· ἡναγκάζοντο δὲ νὰ μεταβαίνωσιν εἰς συγγενικοὺς ἀγροὺς καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ εὐτελεστάτῃ ἀμοιβῇ ἐργαζόμεναι, νὰ συντηρῶσι τὰ ἀνήλικα αὐτῶν τέκνα καὶ νὰ δύνανται νὰ ἐξοικονομῶσι καὶ τὰς λοιπὰς τοῦ οἴκου ἀνάγκας, ὅπως διευκολύνωσι τὸν ἐν τῇ ξένῃ σύζυγον πρὸς εὐχερεστέραν εὑρεσιν ἐργασίας. Ἐκ τῶν ὀλίγων χρημάτων, ἅτινα αἱ πτωχαὶ τῶν χωρίων οἰκοδόσποιται, ἐκτελοῦσαι τὰς βαρεῖας ἐργασίας τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἐλάμβανον, κατ' ὅρον νὰ ἐξοικονομῶσι καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ ἐπέστελλον τοῖς ἑαυτῶν συζύγοις, ἀπαξ τοῦ μηνὸς τοῦλάχιστον, εἰδήσεις περὶ τῆς οἰκογενείας. Ἡ Μαρία δὲν ἦτο τόσον ἐστενοχωρημένη, πρῶτον μὲν διότι τὸ συναφθὲν δάνειον διενεμήθη μετὰ τῶν δύο εἰς ἴσα μερίδια καὶ δεύτερον, διότι ὁ Δημήτριος ἅμα ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, εὗρεν ἐργασίαν, ἐξασκῶν καὶ πάλιν τὴν τέχνην του ἐν τῷ κουρείῳ τοῦ θεῖου του. Ἐν βραχεὶ δὲ χρὴν ἠδυνήθη, ὡς εἶπομεν, οὐ μόνον τὸ δάνειον νὰ ἐξοφλήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὀλίγα χρήματα νὰ ἐμβάσῃ εἰς τὴν οἰκογενεάν του. Ὡς τε διὰ τοὺς καλοὺς συζύγους τούτους δὲν ὑπῆρξε στενοχωρία χρηματικὴ ὅπως οὐκ σπουδαία. Ἡ Μαρία εἶχεν ἐπαρκῆ χρήματα διὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ ἠδύναντο ἀκόπως νὰ γράφῃ ἐπιστολὰς μακρὰς πρὸς τὸν σύζυγον κατὰ πᾶσαν ἀναχώρησιν τοῦ ταχυδρομείου. Ὁ Δημήτριος ἐκάνονισεν τὰς ἐργασίας αὐτοῦ τοιουτοτρόπως, ὥστε λίαν συνεχῶς, Θεοῦ εὐλογούντος, ἠδύναντο νὰ ἀποστέλλῃ χρήματα τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ καὶ νὰ ἀνατρέφῃται ἐν μεγάλῃ ἀνέσει ἡ φιλάττη Εὐδοκία ὡς ἀληθὲς ἀρχοντοπούλα τοῦ τόπου. Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐφαίνετο μεριμνῶν ὁ Δημήτριος, εἰμὴ περὶ τῆς θυγατρὸς του, παρὰ παντὸς δὲ ἐκ τῆς πατρίδος ἐρχομένου συγχωρίου ἐζήτηι λεπτομερεστάτας πληροφορίας περὶ τῆς Εὐδοκίας καὶ ἀπληστός ἤκρατο πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς αὐτήν. Ἡ Μαρία ἔγραφε καὶ ἀδιαλείπτως ἔγραφε περὶ τῆς Εὐδοκίας καὶ τὰ ἐλάχιστα αὐτῇ συμβάντα. Εὐτυχὴς λοιπὸν οὕτω μακρόθεν ἀπελάμβανεν ὁ τάλας πατήρ τῆς ἀπεριόριστου αὐτοῦ στοργῆς τὴν ἀμοιβήν. Ἡ Μαρία, φύσει προνοητικὴ κόρη καὶ οἰκονόμος, τὰ πρὸς αὐτὴν ἐκαστοτε ἀποστελλόμενα χρήματα δὲν ἔδωκεν ὅλην καταχωρμένην τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ Δημητρίου, οὐδὲ κατησώτευσεν αὐτά, ἐκ τῶν προτέρων γινώσκουσα μεθ' ὧν κόπων καὶ στερήσεων ἀπεκτάντο κατὰ τοὺς ἀφόρους τούτους χρόνους τὰ ὀλίγα κεράτια τοῦ οἰκογενειαρχοῦ. Δὲν ἔζη μετὰ στερήσεων, μετὰ φιλαργυρίας, διότι τοῦτο θὰ δυσχερῆσαι τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ μετὰ σπατάλης· ἐναπεταμίευσεν πᾶν ὅ,τι ἐπερίσσευε καὶ οὕτω ὑπῆρχον δύο ταμεῖα τῆς οἰκογενείας, ἐν μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει

παρὰ τῷ Δημητρίῳ, ἕτερον δὲ ἐν τῷ χωρίῳ παρὰ τῇ Μαρίᾳ, ἀμφοτέρω δὲ ἡῤῥαζον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ.

Οὕτω δὲ βαθμηθὼν κατ' ὠρθόθην ὥστε ἡ οἰκία τοῦ Δημητρίου νὰ γείνη μία τῶν εὐπορωτάτων τοῦ χωρίου, διακρινομένη διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἐπίπλων καὶ τὴν ἀφθονίαν πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν. Οἱ χωρικοὶ πάντες ἔλεγον, ὁμιλοῦντες μετὰ τῶν, ὅτι ἡ οἰκία τοῦ Δημητρίου ἦτο οἶκος Ἀβραάμ, ὅτι ἐν αὐτῇ ἠδύναντο νὰ εὕρῃς πᾶν ὅ,τι ἐπόθεις. Καὶ μικρὸς δὲ φθόνος μετὰ τῶν συγχωρίων ἤρξατο ἀναπτυσσόμενος, ἀλλ' ἀβλαβῶς. Οὐδεὶς ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς ἐκρηξιν δυσχερεσκείας ἢ μίσους κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ ζεύγους.

Ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρήρχοντο ἄλλεπάλληλα, ἡῤῥαζαν τῇ ἡλικίᾳ καὶ ταῖς χάρισιν ἡ μικρὰ Εὐδοκία καὶ ὁλονὲν ἐλαμπρύνετο τὸ κάλλος τῆς Μαρίας. Θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἡ μητρότης προσέθηκεν ἰδιαιτέρον ὅλως κάλλος εἰς τὴν προϋπάρχουσαν καλλονὴν τῆς. Ὅσον προσετίθεντο τὰ ἔτη ἀντὶ νὰ ἀφαιρῶσιν, ἐξ ἐναντίας συνεπλήρουν ἄωρόν τι στοιχεῖον τῆς καλλονῆς καὶ ἡ γυνὴ - Μαρία ἦτο ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὠραιότερα τῆς κόρης - Μαρίας. Οὕτω πολλοὺς νέους καὶ νέας δύναται νὰ ἴδῃ τις καχεκτούσας ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, ὅποτε ἀκριβῶς ἔπρεπε, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, νὰ ἀκμάζωσι καὶ νὰ θάλλωσιν, ὡς ἔχοντες πᾶσαν τῆς νεότητος καὶ τῆς ζωῆς τὴν ἱκμάδα, θαλεροὺς δὲ καὶ πλήρεις ὑγείας μετὰ ταῦτα. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀλιτήριος σάραξ τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεως τῶν νεανίδων καὶ ὁ ἀπηνῆς περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν διὰ τοὺς νέους, περιτρώγων τὸ εὐθαλὲς δένδρον τῆς ζωῆς, κωλύει τὴν εὐδοκίμῃσιν αὐτῶν. Ἀπαξ δὲ ἐπελθούσης εὐδαίς τινός, ἐπαναλαμβάνει τὴν εὐδοκίμῃσιν καὶ ἡ Νεότης συμπληροῖ τὸ ἔργον τῆς Φύσεως. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι σπάνια καὶ τὰ ἀντίθετα παραδείγματα, ἴσως μάλιστα εἶναι καὶ πολυπληθέστερα. Ἡ Μαρία βεβαίως δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκέπτηται τὸ μέλλον, διότι καὶ πολὺ μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἦτο καὶ διότι δι' αὐτὴν παρίστατο τοῦτο ῥοδοστεφὲς καὶ ἀνευ μελανῶν νεφῶν. Ἀλλ' ὅπως δὴποτε, ὅσον βεβαία καὶ ἂν ᾔται κόρη τις περὶ τῆς ἀσφαλοῦς ἀποκαταστάσεώς της, πάλιν ἐν τούτοις ἔχει λόγους νὰ μελαγχολᾷ καὶ πολλάκις νὰ βλέπῃ διαλυομένης τὰς γλυκειάς ὄνειροπολήσεις αὐτῆς καὶ μακρόθεν συσσωρευόμενα ἀπαίσια τὰ νέφη τῆς ἀτυχίας, σκοτιζόντα τὴν αἰθρίαν τοῦ πρὸ ὀλίγου διαγελῶντος οὐρανοῦ της καὶ ἀπαισίαν καταιγίδα προμηνύοντα. Καὶ ἔπειτα τίς δὲν ἐδοκίμασεν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπεκύρωσε δι' ἰδίας πείρας οὐχὶ ὀλιγάκι τὴν ἀλήθειαν τοῦ ῥήτου τῶν φιλοσόφων προγόνων ἡμῶν «Πολλὰ μετὰ τὴν χεῖλέων καὶ κύλικος πέλει»;

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς ἐν 6. ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ
ἐπομ. τὴν